

יידיש-וואַכניקעס 2001

ווען איך גיי צו דער אַרבעט, איז נאָך אַלץ קאַלט און פֿינצטער.
פֿון די אַלע אין פֿאַבריק בין איך גאָר דער סאַמע מינדסטער.
מיט דעם פעקל אַזוי שווער, שלעפּ איך זיך דורך שמאַלע גאַסן,
און איך גליטש זיך און איך פֿאַל — אויפֿן ברוק דעם נאַסן.

מוז עס אַזוי זײַן? מוז עס אייביק זײַן?

בעת סע שלאָפֿן רײכע לײט, אין די היזער, וואַרעם, טרוקן,
גיי איך אַרעם און פֿאַרמאַטערט מיט אַ ווייטיק אין דעם רוקן.
כאַטש איך הער שוין די מאַשינען, הערט ניט קיינער מיין געוויין.
מוז עס אייביק זײַן אַזוי — די וועלט זאָל שרײַען „ניין“!

מוז עס אַזוי זײַן? מוז עס אייביק זײַן?